

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 26. září 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovaná napadá rozsudek z důvodu §u 281 č. 9 a) tr. ř., poněvadž prý křivé svědectví, k němuž dle zjištění Engelberta K-a nespádká, týkalo se okolnosti pro výsledek sporu zcela nerozhodné, pročez šlo prý jen o delikt putativní, ježto stát křivým svědectvím žádným způsobem nemohl v právech svých býti poškozen. Než stížnost je bezdůvodna. Nehledíc k tomu, že nebylo pro povahu urážky, pro niž byla obžalovaná Ladislavem M-em žalována, zcela bezvýznamým, zda užila obžalovaná slova »kurva« či »holka«, poněvadž cti žalobcovy ještě citelněji dotýká se výtka, že by byl jel do Budějovic za »kurvou« nežli za holkou«, nemůže rozhodovati o skutkové podstatě dle §u 199 a) tr. zák., zda okolnost, k jejímuž nesprávnému potvrzení před soudem bylo sváděno, jest s hlediska sporu, v němž svědectví mělo býti složeno, ve skutečnosti významu většího či menšího, či dokonce žádného. Zákon zavazuje v §§ 165 a násl. tr. ř. bezpodmínečně svědka, by seznal na soudě pravdu a nic jiného než pravdu. Též § 199 a) tr. zák. nerozeznává, zda svědectví týkalo se okolnosti rozhodující čili nic. Nelze také v konkrétním případě v té příčině rozlišovati, to tím méně, poněvadž každá vědomá nepravda svědkova před soudem alespoň ohrožuje výkon spravedlnosti a stát poškozuje v jeho právu, aby se od svědka dověděl pravdu. Ostatně, svědectví o okolnosti, jež nemá přímo vlivu na rozhodnutí soudu, může míti vždy vliv nepřímý na posuzování věrohodnosti, ospravedlnění obviněného, nebo výpovědi ostatních svědků, takže již proto nelze vyloučiti možnost poškození. Nešlo proto vůbec o delikt putativní, nýbrž o skutečný zločin dle §u 199 a) tr. zák., i bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1414.

Ke skutkové podstatě zločinu těžkého ublížení na těle se nevyhledává, by pachatel předvídal nebo mohl předvídati následky, které z jeho jednání vzešly nebo snadno mohly vzejíti.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1923, Kr II 572/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 23. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 152, 155 b) tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že ke skutkové podstatě zločinu dle §u 152 tr. zák. se vyhledává, by pachatel

předvídal nebo mohl předvídati následky, které z jeho jednání vzešly nebo snadno mohly vzejíti. Toho prý v tomto případě nebylo, protože rána zasáhla ucho poškozeného plnou silou jen proto, že ruka obžalovaného sklouzla a způsobila tak těžké poranění, jehož obžalovaný nezamýšlel ani nemohl předvídati. Avšak stížnost přehlíží, že těžká povaha zranění vytčena v §u 155 b) tr. zák., tvoří objektivní nikoli také subjektivní náležitost zločinu těžkého ublížení na těle. Po stránce subjektivní vyhledává se totiž k tomuto zločinu všeobecně úmysl nepřátelský, t. j. vůbec úmysl útočný proti tělu a zdraví, vyjímajíc úmysl usmrtiti. To může býti také dolus indirectus, k němuž není třeba, by pachatel předvídal nebo mohl předvídati výsledek, který z jeho činnosti vzešel. To vyplývá jak z doslovu §u 1 tr. zák. poslední věty, kde se stanoví pouze objektivní náležitosti trestného úmyslu, tak i z doslovu §§ 140, 152 tr. zák., v nichž se rovněž požaduje jen nepřátelský úmysl, aniž se stanovila další podmínka, že pachatel předvídal nebo mohl předvídati nastalý výsledek, patrně proto, že zákon činí pachatele, který jedná v úmyslu nepřátelském, směřujícím k zlému nakládání, zodpovědným za všechny následky, které vzešly z jeho jednání i jako vzdálený jeho následek, bez ohledu na to, zda mohl je předvídati čili nic. Proto je také v tomto případě lhostejno, zda mohl obžalovaný předvídati, že rána, kterou zasadil soukromému účastníku přes ucho a která způsobila protržení bubínku a následkem infekce k tomu přistouplivší vedla k porušení zdraví přes 30 dní trvajícím, — bude mít tyto následky, čili nic. Také jest lhostejno, zda zamýšlel obžalovaný toto poranění způsobiti, stačí, že jednal v úmyslu nepřátelském a že z jeho jednání vzešly následky §§ 155 b) tr. zák., jež je kvalifikují jako zločin ublížení na těle.

Čís. 1415.

Pro skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle §u 85 písm. a) tr. zák. jest lhostejným civilní poměr mezi pachatelem a poškozeným.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1923, Kr I 1195/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. září 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 85 a) tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek dle čís. 9 a) uplatňuje stěžovatel vývody, že v tomto případě nelze uplatňovati ustanovení §u 484 obč. zák., ježto rozsah služebnosti, o kterou se jedná, není přesně vymezen co do šíře a směru jízdy, může býti tudíž vykonáván libovolně a neomezeně bez ohledu na případné škody tím vzniklé, kterážto otázka může býti rázu jen civilního; způsobení škody nemůže prý nikdy zakládati čin trestný vzhledem k tomu, že bude scházeti subjektivní moment, totiž zlomyslnost a ji podmiňující